

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. B.**, zast. Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M., advokátem se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2016, č. j. 11 A 41/2015 – 67,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši **4 114 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Michala Chuchúta, LL.M., advokáta se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha 5, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo rozhodnuto o jeho nečinnosti ve smyslu § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „ s. ř. s.“), a byla mu stanovena lhůta 60 dní pro vydání rozhodnutí o rozkladu.

[2] Posuzovaná věc je projednávaná před Nejvyšším správním soudem podruhé.

[3] V předcházejícím řízení bylo sporné, zda byl či nebyl stěžovatel nečinný, resp., zda žalobce svým podáním do elektronické podatelny stěžovatele zahájil řízení o poskytnutí informace a zda v tomto důsledku vznikla stěžovateli povinnost vyřídit žádost o informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“).

[4] Rozsudkem ze dne 15. 12. 2015, č. j. 9 As 223/2015 – 35 (dále jen „zrušující rozsudek“), zrušil Nejvyšší správní soud původní rozsudek městského soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 11 A 41/2015 – 38 (dále jen „původní rozsudek“), a mimo jiné konstatoval, že „[z]*e skutkového stavu není zřejmé, zda šlo skutečně o rizikovou zprávu, nevyžádané obchodní sdělení či žádost o poskytnutí informace. Technické parametry přijímání e-mailové korespondence může ovlivnit pouze žalovaný, který je v případě sporu povinen správné nastavení svého systému prokázat. Případné nesprávné nastavení filtru nemůže jít k tíži žadatele o informaci. Závěr městského soudu o nedoručení sporné zprávy a v tomto důsledku nezahájení postupu o poskytnutí informace je proto předčasný. Skutečnost, že stěžovatel povinnému subjektu doručil na jeho elektronickou podatelnu dne 8. 10. 2014 v 15.00 e-mail je mezi stranami nesporná. Pouhé vyhodnocení sporné zprávy prostřednictvím spamového filtru jako „nevyžádané obchodní sdělení“ nepostačuje pro závěr, že se nejedná o úřední dokument a proto se jím nebude povinný subjekt vůbec zabývat. Podstatným pro vyhodnocení doručené zprávy je její faktický obsah nikoli vyhodnocení této zprávy počítačovým filtrem jako „nevyžádané obchodní sdělení*“.

[5] Městský soud se v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu znovu zabýval žalobou a vyhodnotil ji jako důvodnou. Stěžovatel byl povinen rozhodnout o rozkladu, který žalobce podal proti vyrozumění ze dne 12. 11. 2014.

[6] Vyrozumění ze dne 12. 11. 2014 soud považoval za rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Rozhodnutí o opravném prostředku hodnotil rovněž jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., jehož vydání se může domáhat žalobce podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Vyrozumění je svým obsahem rozhodnutím o odmítnutí žádosti, proti kterému podal žalobce oprávněně rozklad, neboť ve věci rozhodovalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy jako ústřední správní orgán. Nebyl zde tedy důvod, aby stěžovatel posoudil listinu označenou jako „rozklad“ jako opakovanou stížnost dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterou by postačilo vyřídit vyrozuměním.

[7] Ze závěru zrušujícího rozsudku městský soud dovodil, že je nutno uložit správnímu orgánu konat, a to v tom smyslu, aby v řízení o rozkladu objasnil, zda zpráva žalobce byla riziková, představovala nevyžádané obchodní sdělení či se jednalo o žádost o poskytnutí informace. Technické parametry přijímání e-mailové korespondence může ovlivnit pouze stěžovatel a případné nesprávné nastavení filtru nemůže jít k tíži žadatele o informaci. K otázce, zda je ministr nečinný, pokud rozhodnutí o rozkladu ve stanovené lhůtě nevydal, se Nejvyšší správní soud sice nevyjádřil, protože se zabýval pouze otázkou, zda závěr soudu, že žalobce svým podáním do elektronické podatelny nezahájil řízení o poskytnutí informace, na základě dosavadního skutkového stavu obstojí. Ze zrušujícího rozsudku lze

jednoznačně dovodit, že stěžovatel se své povinnosti nemůže zbavit pouhým konstatováním, že zpráva byla vyhodnocena jako spam či nevyžádané obchodní sdělení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Má za to, že městský soud postupoval v rozporu s § 49 odst. 1 s. ř. s., podle něhož předseda senátu nařizuje jednání a předvolává k němu účastníky řízení. Ústní jednání nebylo po vydání zrušujícího rozsudku vůbec nařízeno, ačkoli je zřejmé, že k tomu nebyly splněny podmínky. Podle ustanovení § 51 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník svůj nesouhlas do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu, je-li o tom poučen. V dané věci však nebyl stěžovatel ohledně ústního jednání vůbec vyzván k vyjádření. Stěžovatel byl připraven poskytnout městskému soudu důkazy, nedostal však k tomu příležitost.

[10] Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, vyjádřil názor, že rozhodnutí městského soudu bylo předčasné, neboť ze skutkového stavu není zřejmé, zda e-mail žalobce ze dne 8. 10. 2014 je rizikovou zprávou, nevyžádaným obchodním sdělením nebo žádostí o informace. Městský soud vydal nové rozhodnutí bez jednání ve věci a dospěl ke zcela opačným právním závěrům než v předchozím řízení, aniž vyřešil Nejvyšším správním soudem nastolenou otázku.

[11] Stěžovateli soud uložil, aby o rozkladu proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace rozhodl do 60 dní a v rámci řízení o rozkladu si sám vyřešil otázku, zda byla žádost o informace ve smyslu zákona o informacích podána. Dle zrušujícího rozsudku je nezbytné, aby se městský soud zabýval otázkou, zda e-mailová zpráva žalobce ze dne 8. 10. 2014 byla žádostí o poskytnutí informací, nevyžádaným obchodním sdělením (které stěžovatel musí za daných okolností otevřít) anebo rizikovou zprávou, jež se otevírat nemusí, neboť by tím mohlo dojít k poškození výpočetní techniky. Městský soud však uvedl, že tato otázka musí být vyřešena teprve následně samotným stěžovatelem v řízení o rozkladu.

[12] Rozsudek je nepřezkoumatelný z důvodu jeho vnitřní rozpornosti. Soud uvádí, že vyrozumění žalovaného ze dne 12. 11. 2014 je rozhodnutím o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle zákona o informacích a na druhé straně současně stěžovateli ukládá, aby vyřešil otázku, zda e-mail žalobce ze dne 8. 10. 2014 je žádostí o poskytnutí informací. Dokud není vyřešena otázka, zda e-mailová zpráva žalobce je či není kvalifikovanou žádostí o poskytnutí informací, nelze dojít k závěru, že vyrozumění je rozhodnutím o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle zákona o informacích. Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o informacích, podle něhož je proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti přípustné odvolání (rozklad) nelze aplikovat, dokud není vyřešena otázka, zda žalobce podal žádost o poskytnutí informací. Pakliže žalobce nedoručil stěžovateli žádost o informace ve smyslu § 13 zákona o informacích, nemohlo vůbec dojít

k aplikaci tohoto zákona, a tedy ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o informacích, proti kterému lze podat rozklad.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Spolu s kasační stížností stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku.

[14] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel se v kasační stížnosti snaží vyvolat dojem, že žádost mohla obsahovat škodlivý kód. Na podporu tohoto tvrzení ovšem nepředložil žádné důkazy. Poukazuje na to, že e-mail prima facie nevyžádané obchodní sdělení neobsahuje. Městský soud postupoval zcela v souladu se zásadou procesní ekonomie, pokud při opakovaném posouzení žaloby nenařídil jednání. Stěžovatel neuvedl, jaké důkazy chtěl při jednání předložit, případně v čem by mělo nařízení jednání pomoci v objasnění věci.

[15] Žalovanému lze nicméně přisvědčit v tom, že napadený rozsudek trpí vadami. Městský soud neodůvodnil, proč mu nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem v řízení sp. zn. 9 As 223/2015.

[16] Navrhuje proto zrušení výroku II. napadeného rozsudku a ve zbytku kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním dle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[18] Poté se soud zabýval přípustností kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., který stanoví, že *„kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“*. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Ke zrušení původního rozsudku městského soudu došlo proto, že závěr soudu, že stěžovatel nebyl nečinný, byl opřen o nedostatečně zjištěný skutkový stav. Stěžovatel rozporuje závěry, k nimž dospěl městský soud v právě napadeném rozsudku. Rozsudek navíc považuje za nepřezkoumatelný z důvodu jeho vnitřní rozpornosti. Kasační stížnost je z výše uvedených důvodů přípustná.

[19] O návrhu na odkladný účinek soud nerozhodoval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů přistoupil k bezodkladnému projednání a rozhodnutí věci.

[20] Následně soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] V projednávané věci je sporné samotné věcné posouzení právní otázky městským soudem, tj. posouzení nečinnosti stěžovatele v důsledku nerozhodnutí o rozkladu žalobce a sekundárně povinnost stěžovatele se v rámci tohoto řízení zabývat tím, jestli žalobce sporným podáním zahájil řízení o poskytnutí informace, a zda tedy v důsledku podání této žádosti vznikla stěžovateli povinnost o žádosti o informace rozhodnout. Druhou spornou otázkou je, zda měl městský soud při opakovaném posouzení žaloby povinnost nařídit ústní jednání.

[22] Klíčovou otázkou je, zda měl žalobce právo bránit se rozkladem proti vyřízení jeho stížnosti v režimu § 175 správního řádu.

[23] Mezi stranami je nesporné, že dne 8. 10. 2014 v 15.00 hod. podal žalobce prostřednictvím elektronické podatelny e-mailovou zprávu, označenou jako žádost o informace. Spornou otázkou je, zda se jedná o úřední dokument. Pro věc je klíčové, že Nejvyšší správní soud odmítl původní závěr městského soudu, že žádost o poskytnutí informace nebyla stěžovateli řádně doručena, a proto nemohl být zahájen postup stěžovatele jako povinného subjektu dle § 2 odst. 1 zákona o informacích. V rámci soudního přezkumu dospěl soud k závěru, že z nastavení spamového filtru nelze učinit jednoznačný závěr o tom, že se nejedná o úřední dokument. Případné nesprávné nastavení filtru nelze přičítat k tíži žadatele o informaci.

[24] Protože informace nebyla v zákonné lhůtě 15 dnů žalobci poskytnuta (stěžovatel byl nečinný), podal žalobce vcelku logicky v souladu s § 16a zákona o informacích stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Z § 16a odst. 5 uvedeného zákona vyplývá, že povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Za materiální rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace v autoremeduře lze považovat i sdělení povinného subjektu, z něhož bude jednoznačně vyplývat jeho vůle neposkytnout informaci, a to jako reakce na podanou stížnost. Vůli neposkytnout informaci lze spatřovat i v odmítnutí žádostí osloveného subjektu podřídit se režimu zákona o informacích (k tomu srov. Furek, A., Rothanzl, L. Jirovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 934).

[25] Z vyrozumění stěžovatele ze dne 12. 11. 2014, jímž reagoval na stížnost žalobce, lze jednoznačně dovodit, že stěžovatel požadované informace nechtěl poskytnout a nechtěl se ani podřídit postupu stanovenému v zákoně o informacích. To vše s poměrně jednoduchým odůvodněním, že žádost žalobce je považována za nedoručenou a v tomto důsledku proto ani nebyl zahájen postup v režimu zákona o informacích.

[26] Takový postup nemůže soud aprobovat. Pouhým nastavením filtru a následným konstatováním o nedoručení žádosti by totiž povinné subjekty obcházely zákonem o informacích stanovený postup. Městský soud proto zcela správně vyhodnotil, že vyrozumění stěžovatele ze dne 12. 11. 2014 je nutné považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat opravný prostředek, kterým je v případě rozhodnutí ústředního orgánu státní správy rozklad. O

rozkladu rozhodnuto nebylo, proto městský soud správně dospěl k závěru, že stěžovatel byl nečinný a uložil mu povinnost vydat rozhodnutí.

[27] Soud nesouhlasí s tvrzením, že by napadené rozhodnutí bylo vnitřně rozporné. Není pravdou, že by Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zavázal přímo městský soud k posouzení otázky, zda e-mailová zpráva žalobce ze dne 8. 10. 2014 byla žádostí o poskytnutí informací, nevyžádaným obchodním sdělením, anebo rizikovou zprávou. Pouze konstatoval, že postup stěžovatele, který se žádostí o informace odmítl zabývat, protože se domníval, že se jednalo o spam, aniž by tuto domněnku sám prověřil, byl chybný. V rámci nečinností žaloby se soudy nezabývají věcným posouzením sporu, ale pouze povinností správního orgánu konat. Úkolem městského soudu proto nebylo zjišťovat, zda podání žalobce (učiněné e-mailem) do elektronické podatelny bylo stěžovateli řádně doručeno či nikoli, protože by došlo k předjímání výsledného posouzení rozhodnutí o rozkladu, kde má být podání žadatele o informaci primárně dle svého obsahu vyhodnoceno.

[28] Procesní postup žalobce, který nemohl žádným způsobem předvídat, že jeho podání na elektronickou podatelnu bude vyhodnoceno jiným způsobem, než sám zamýšlel, lze považovat za logický a správný. Je to stěžovatel, kdo je v rámci řízení o rozkladu povinen prokázat, že se jednalo o takové podání, u kterého není jeho povinností jej přijmout do elektronické podatelny a nakládat s ním jako s žádostí o informaci. Této povinnosti se nemůže zprostit tím, že bez dalšího konstatuje, že podání považuje za nedoručené, a proto žádné řízení o poskytnutí informace dle zákona o informacích zahájeno není.

[29] Dále se soud zabýval otázkou, zda měl městský soud při opakovaném posouzení žaloby povinnost nařídit ústní jednání.

[30] Z dosavadní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu k této otázce vyplývá, že je třeba rozlišovat dvě situace, kdy krajský soud rozhoduje bez jednání ve věci znovu poté, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Prvním případem je situace, kdy i po zrušení prvního rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zůstává výsledek sporu stále otevřený a krajský soud je v dalším řízení dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu povinen se určitými pro věc rozhodnými otázkami, které dosud nebyly ani plně vyřešeny, dále zabývat.

[31] Ve druhém případě již byla naopak rozhodná otázka beze zbytku posouzena Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu po zrušení jeho původního rozsudku v dalším řízení nezbývá žádný prostor pro vlastní uvážení.

[32] V obou případech je opominutí krajského soudu nařídit ve věci znovu jednání, pokud nebyl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez jednání, procesní vadou, konkrétně porušením § 49 odst. 1 s. ř. s. V prvním případě jde o vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], ve druhém případě tomu tak není, neboť i kdyby ve věci bylo nařízení jednání, nemohl by krajský soud rozhodnout jinak, než je předurčeno závazným právním názorem

Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 – 129).

[33] Nenařízení jednání v projednávané věci je procesní vadou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Za situace, kdy Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že pouhé nastavení filtru nepostačuje pro závěr o nedoručení žádosti o informace a není tedy jisté, zda podání žalobce bylo či nebylo stěžovateli řádně doručeno, městský soud správně dovodil, že tím, že stěžovatel sám toto podání při vzniku sporu neprověřil a odmítl se jím v režimu informačního zákona zabývat, vydal rozhodnutí, které je materiálně odmítnutím žádosti o informace. Proti tomuto rozhodnutí bylo možné podat rozklad, o kterém nebylo rozhodnuto. Jediným možným výsledkem rozhodnutí městského soudu proto bylo shledání nečinnosti, která spočívala v nevydání rozhodnutí o rozkladu. Ústní jednání by na posouzení věci nemohlo nic změnit.

[34] Námitku stěžovatele, že byl připraven poskytnout městskému soudu důkazy, nedostal však k tomu příležitost, považuje soud za ryze účelovou. Jedná se zcela o obecné tvrzení, přičemž stěžovatel vůbec neuvádí, jaké konkrétní důkazy chtěl městskému soudu předložit a jaká skutková tvrzení by jejich předložením chtěl prokázat, popř. jaký by to mělo vliv na posuzovanou věc. Ostatně žádné konkrétní důkazy nenavrhl ani v kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[36] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[37] Zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti, Mgr. Michal Chuchút, LL.M., učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč.

[38] Mgr. Michal Chuchút, LL.M. doložil osvědčení o registraci k DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. o výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč. Je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Michala Chuchúta, LL.M., advokáta se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha 5.

[39] Soud nepřiznal žalobci odměnu za převzetí a přípravu věci, jakož i náhradu hotových výdajů k tomuto úkonu se vážící, neboť Mgr. Michal Chuchút, LL.M., zastupoval žalobce již v řízení před městským soudem, ve kterém byla úspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení za úkon právní služby převzetí a příprava věci, jakož i náhrada hotových výdajů za tento úkon právní služby v plné výši přiznána.

[40] K poukazu žalobce na nepřiznanou část náhrady nákladů řízení a jeho návrhu na zrušení rozsudku městského soudu ve výroku o nákladech řízení soud pro úplnost uvádí, že sám žalobce nepodal kasační stížnost proti rozsudku městského soudu, jejíž součástí by byly námitky proti věcnému posouzení sporu a proti výroku o náhradě nákladů řízení. Pouze v takové procesní situaci by soud měl možnost přezkoumat v řízení o kasační stížnosti výrok o náhradě nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu